

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΠΡΙΓΚΙΠΕΣΣΑΣ ΚΑΝΤΑΚΟΥΖΗΝΟΥ

Κυρίες καὶ Κύριοι,

Ποιὸς ἔχει περισσότερους τίτλους γιὰ νὰ μιλήσει γιὰ τὴν εἰρήνη ἀπὸ τὴν γυναικά, τὴν μητέρα, αὐτὴν ποὺ δίνει τὴν ζωὴν καὶ γιαῦτὸ πρέπει νὰ προφυλάξει ἀπὸ τὸ θάνατο, αὐτὴν ποὺ μπορεῖ καλύτερα νάναμετρήσει τὴν φρίκην ποὺ ἐμπνέουν τὰ ἀσυνείδητα μίση ποὺ σπρώχγουν λαοὺς καὶ ὅτομα, σὰν σὲ μιὰ νευρικὴ διαταραχή, στὸ ὀλληλοσκότωμα; Ποιὸς ἄλλος ἔχει τὴν θείαν ἀποστολὴν νὰ γίνει ὁ ἐντολοδόχος τῆς τρυφερότητας, τῆς καλωσύνης, τῆς ἀδερφωσύνης, τῆς συγγιώμης, ἀν̄ ὅχι ἡ μητέρα, ἡ γυναικά, ὁ κατ' ἔξυχὴν παιδαγώγος, ὁ φύλακας τοῦ σπιτιοῦ;

Τι εἶναι ἡ πατρίδα, παρὰ ἡ μεγάλη ἑστία τοῦ ἔθνους;

Τὸ ἄλλο εἶναι τὸ Κράτος παρὰ μιὰ μεγάλη οἰκογένεια ὅπου ἡ ψυχὴ τῆς γυναικάς πρέπει κάθε στιγμὴν νάγρυπνη γιὰ τὰ παιδιά της, τὸν ἀνδρα της, τὸν ἀδερφό της;

Νὰ λοιπὸν γιατὶ δὲν μποροῦμε νὰ μὴν εἴμαστε ὅλες οἱ ἐνεργητικοί, οἱ φωτισμένοι καὶ ἀφοσιωμένοι παράγοντες τῆς εἰρήνης.

Μὰ ἡ εἰρήνη εἶναι μιὰ λέξη ποὺ τὴν μεταχειρίζονται συχνά, τώρα τελευταῖα, υπὴν ταραγμένην αὐτὴν ἐποχὴν δύως ποτὲ τὰ μίση, οἱ φιλονεικίες, οἱ μνησικακίες, δὲν ὑπῆρξαν μεγαλύτερα. Εἶναι ἀνώφελο νὰ μεταχειρίζεται κανεὶς μεγάλες φράσεις, νὰ ἐκφράζει εὐχές καὶ τὴν εἰρήνη γύρω του.

Χρειάζεται λοιπὸν νὰ ἀντιληφθοῦμε καλὰ πῶς εἶναι ἀνάγκη νὰ ὀλλάξουμε τὴν ψυχοσύνθεση, τὴν ἀτμόσφαιρα, νὰ ἀνακενήσουμε μιὰ νέα ψύχωση, μπορεῖ

ιανείς νά πεῖ. Γιαύτο ή μεγάλη παιδαγωγός πρέπει νά έφγαστη και νά προσέξει, τό αθώο παιδί νά μήν ταρασυρθῇ από τις δικές μας μνησικακίες, νά μή θέπει σόλα τάλλα παιδιά ἀντιπάλους και ἔχθρους ήλλα φίλους.

Σκεφθῆτε πώς δέκα ἑκατομμύρια ὁρφαγῶν τοῦ τολέμου στὴν Εὐρώπη μονάχα, μεγαλώνον γιασανιστένα μὲ τὸ παρελθόν, πώς βλέπουν τὴ σκιὰ τοῦ θανάτου νά σκοτειναίζει τὰ μικρά τους χρόνια καὶ πὼς ζήφινομε τὴν πικρία νά μπαίνει μέσα στὶς ψυχές τους.

Ἄς προσέξουμε στὸ μέλλον τῆς Λευκῆς Φυλῆς, ποὺ ὀφείλει νά μείνει, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη, διὰ φύλακας τοῦ πολιτισμοῦ, τῆς καλωσύνης, τῆς ζωοργίας.

Πρέπει λοιπὸν πρῶτα νά ξητήσουμε τὸ μέσον νά προσεγγίσουμε τὰ παιδιά μας ἀναμετιξέν, νά κάνομε στὴν «ἀνακωχὴ τοῦ Θεοῦ» γύρω στὰ παιδιά τοῦ Εύθνους, τὰ ὄφρανά, καὶ ἂ, ἔρθη ἡ οἰγνώμη καὶ μαζύ της ἄς γεννηθεῖ ἡ χοιτιανικὴ διεθνῆς ἔνωση τῶν ὁρφανῶν τοῦ πολέμου. Ἐκεῖ γύρω ἀπό, τὰ παιδιά, μέσα στὴν κοινὴ ἑστία ὅπου βρεθήκαμε σὰν ἀδερφοὶ για νὰ κλάψομε ἐκείνονς ποὺ λείπουν καὶ μπροστὰ στὸ Θεό, ἐπίσημα, δώσαμε μιὰ κοινὴ ὑπόσχεση πὼς θὰ δώσομε στὴν ζωὴ ἔνα νόημα ψηλότερο, εὐγενείστερο, προτείναμε νά ὀργανωθοῦν μικτὲς μαθητικὲς ἀποικίες (colonies de vacances) ὑπὸ τὴν πρωτασία τῆς ΚΤΕ καὶ μὲ γενικὴ συνεισφορὰ τῶν Κρατῶν, διόπι τὰ παιδιά ἀπὸ χῶρες ἐμπόλεμες χτές, θὰ ξαναβείσκονταν γιὰ μερικὲς βδομάδες, καὶ θᾶπαιζαν, θὰ γελοῦνταν καὶ θὰ μιλοῦσσαν μαζί, κιέτοι θὰ κατόρθωσαν νά γνωριστοῦν, ὅχι μὲ τοὺς παλιοὺς τύπους, μὰ μέσα στὴν ἀληθινὴ πραγματικότητα «σὰν ἄνθρωποι, μὲ τὶς καθηκότες». Ὡπως ἀρμάζει σὲ πραγματικοὺς χοιτιανούς, ἀληθινὰ παιδιὰ τοῦ Θεοῦ.

Στὴν Ἄδια σειρὰ ἰδεῶν, δημιουργήσαμε τὴ Μικρὴν Ἀντάντ τῶν Γυναικῶν, γιατὶ νιώθαμε πῶς εἴμαστε ὅλες ἀδερφὲς καὶ ὅτι εἶχαμε καθῆκον νά προσπαθήσουμε μὲ κάθε τρόιο νά γνωριστοῦμε καλά.

Ἡ Μικρὴν Ἀντάντ τῶν Γυναικῶν, είναι ἡ πρώτη ἀδερφικὴ ἔνωσι γιὰ τὴν Εἰρήνην πούγινε ἀμέσως μετά τὸν πόλεμο ἀπὸ τὶς γυναικες τῆς Νοτίας Εὐρώπης αὐτὲς πιὸ εἰλαν περισσότερο γνωρίσει τὴ φρίκη τοῦ πολέμου. Καὶ ἀπὸ τύτε ποὺ συνεργάζομαστε δὲν πάψαμε νά θεωροῦμε σὰν τὸν κιριώτερο σκοπὸ τῶν ἔνεργειῶν μας τὴν Εἰρήνη.

Ἐτοι φέτος ὅταν τὸ τόσο λεπτὸ ζήτημα τῶν μειονήτων ἀναφάνεικε καὶ ὅταν ἀπόλα τὰ σημεῖα προσπάθησαν νά δημιουργήσουν καὶ ἄλλα ἐμπόδια μεταξύ μας καὶ τῶν ἀδερφῶν μης ποὺ ἀνήκουν στὴ μειονότητα τῶν χωρῶν μας, ἐμεῖς οἱ Ρουμανίδες σύμφωνα μὲ τὸ πρόγραμμα τῆς Μικρῆς Ἀντάντ τῶν Γυναικῶν, καλέσαμε τές ἀδελφές μας τῆς Οὐγγαρίας, τῆς Σαξωνίας, τῆς Ούκρανίας καὶ τοὺς εἴπαμε:

«Ἐλάτε νά μᾶς πεῖτε τὶς στενοχώριες σας, θὰ τὶς ἀκούσουμε καὶ θὰ κάνομε δὲ τι μποροῦμε γιὰ νά ἔξουδετερώδομομε τὶς δυσκολίες ποὺ σὰς παρουσιάζονται!»

Ἐτοι εἴμαστε ὑπερήφανες γιατὶ πρῶτες ἐμεῖς οἱ γυναικες τοῦ Ρουμανικοῦ τμήματος τῆς Μικρῆς Ἀντάντ πήραμε τὴ πρωτοβουλία καὶ συναθροίσαμε τὶς ἀντιπροσώπους τῶν γυναικείων ὁργανώσειων τῶν μειονήτων καὶ ἐτοιμάσαμε ἔτοι τὸ δρόμο τῆς ἀδερφωσύνης, ποὺ πρέπει νά ὑπάρχει ὅχι μόνο μεταξὺ τῶν πολιτῶν ἐνδὲ τόπον ποὺ δὲν δύοι ν διαφορές φυλετικὲς ἢ θρησκευτικές, ἀλλὰ καὶ μεταξὺ τῶν ἀντιπροσώπων τῶν διαφόρων ἀθηναϊκόσμου.

Νά τὸ πρόγραμμά μας, νά ἡ δράση μας, οἱ πόθοι καὶ οἱ ἔλειδες μας.

«Εἰρήνη Υμῖν». Νά τὸ ἔμβλημά μας.

«Ο Θεός ἄς μᾶς βοηθήσει νά γίνομε οἱ εὐγλωττοί ἀπόστολοι τῆς νέας ἐποχῆς.